

Παρασκευή 1 Ιουλίου, 9.30 μ.μ.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΑΡΓΩ

«Παραλογές»

αυτοί που κάναν οίστρο της ζωής τον φόβο του θανάτου

(Ένα θέαμα πάνω στις παραλογές, τα δημοτικά ποιήματα και τραγούδια)

Δραματουργική επεξεργασία - Σκηνοθεσία :

Σταύρος Τσακίρης

Σκηνικά - Κοστούμια : Σάββας Χαρατσιδης

Χορογραφία : Ντόρα Τσάτσου

Μουσική επιμέλεια : Χρίστος Τσιαμούλης

ΠΑΙΖΟΥΝ

Μάννα : Αιμιλία Υψηλάντη

Πέτρος Πετράκης

Ελευθερία Ρήγου

Βασίλης Ρίσβας

Γιώτα Φωτοπούλου

Κωνσταντίνα Παπαναστασίου

Τραγουδά : Γιώτα Βέη

Μουσικοί :

Χρίστος Τσιαμούλης

Βαγγέλης Καρίπης

Βοηθός Σκηνοθέτη : Βασίλης Αποστολάτος

Βοηθός Σκηνογράφου : Έρση Σπαθοπούλου

Εκτέλεση Κοστούμιών : Διονυσία Μπένου

Οργάνωση Παραγωγής : Μαρίνα Υψηλάντη

Καλλιτεχνική Εταιρεία Αργώ

Αργώ είναι το ταξίδι των Αργοναυτών και της Μήδειας. Το ταξίδι του θιάσου. Αργώ είναι η ανιγματική φωνή του φθεγγόμενου ξύλου. Αργώ είναι το μυστικό πως η Μήδεια, η γυναίκα, η μάγισσα, η βάρβαρη, είναι προσωπείο της ψυχής μας.

«...Για ποιο ταξίδι

κίνησες να πας,

να με θυμάσαι

και να μ' αγαπάς...»

Σταύρου Ξαρχάκου «Να με θυμάσαι»

Ένα πρόγραμμα για τις Παραλογές έχει για πρώτο και βασικό του στόχο να συντροφέψει τον θεατή σε μια παράσταση: Αυτήν που έστησαν ο Σταύρος Τσακίρης, ο Σάββας Χαρατσιδής, η Ντόρα Τσάτσου και ο Χρήστος Τσιαμούλης. Αυτήν που ερμηνεύουν η Αιμιλία Υψηλάντη και οι άλλοι ηθοποιοί του διάσου. Με όλους αυτούς μας ενώνει μία κοινή πίστη. Ότι το θέατρο δυναμώνει όταν αφήνει τις υπερπηδημένες περιοχές και δοκιμάζεται στα σύνορά του, όχι από το κυνήγι του παράξενου και του εξωτικού, αλλά για να βρει τις μυστικές ρίζες του και να δυναμώσει. Ποιος άλλος τέτοιος συνοριακός δρόμος, ή ποιος πρώτος σταθμός μιας πορείας που την εύχομαι να συνεχίζεται θα ήταν πιο πλούσιος σε γνώση και χαρά από τις Παραλογές; Τα δημοτικά αυτά ποιήματα των Ελλήνων και των άλλων βαλκανικών λαών που είναι τραγωδίες εν συνόψει;

Πρωτότυπα μελετήματα, όπως αυτά του Χ. Δάλκου, της Σ. Βούλγαρη, του Μ.Π. Δραγούμη, αναδημοσιεύσεις από έργα δασκάλων του παρελθόντος και σύγχρονων μελετητών και μία αναφορά στον Σικελιανό και τον Θεοτοκά συνδέτουν αυτό το αφιέρωμα, που εξετάζει την διαχρονία και την συγχρονία των παραλογών, την σχέση των δημοτικών τραγουδιών μας με τον χορό, την μουσική και το θέατρο.

Ευχαριστώ τον τυπογράφο κ. Γιάννη Σούκη και την «Φοινίκη», για μία ακόμα φορά πολύτιμους συνεργάτες σε μια δύσκολη προσπάθεια, τον κ. Παναγιώτη Σαράτση για το φωτομοντάζ και τον πρώην μαθητή και συνεργάτη μου ηθοποιό Κυριάκο Βελισσάρη που ανταποκρίθηκε με τον καλύτερο τρόπο στις ανάγκες της έρευνας, την κυρία Πολυτίμη Μπάγια, την κυρία Χριστίνα Στρατηγοπούλου και τον κ. Κώστα Μακρόπουλο, οι οποίοι ανέλαβαν τη μεταφραστική δουλειά.

Γ.Α.

Κόσμε χρυσέ κόσμε αργυρέ κόσμε μαλαματένιε
Ο κύκλος του χρόνου
Ο κύκλος της ζωής του ανθρώπου
Ο κύκλος του κόσμου
Η ζωή και η Ανάσταση
Η Γέννηση και ο Θάνατος,
σε Θεατρική παρουσίαση των δημοτικών μας τραγουδιών.

Δε δέλω τίποτα άλλο παρά να μιλήσω
απλά, να μου δοθεί ετούτη η χάρη

Γιατί το τραγούδι το φορτώσαμε με τόσες
μουσικές που σιγά-σιγά βουλιάζει

και την τέχνη μας τη στολίσαμε τόσο πολύ
που φαγώθηκε από τα μαλάματα το πρόσωπό της

κι είναι καιρός να πούμε τα λιγιστά μας
λόγια γιατί η ψυχή μας αύριο κάνει πανιά.

Γ. Σεφέρης

Ο θάνατος του Διγενή*

ΑΓΓΕΛΟΥ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΥ

...ΧΟΡΟΣ

(Αρχίζει πρώτα μόνος ο λαϊκός τραγουδιστής)

Ο ΛΑΪΚΟΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ

(στροφή)

Δεκάξη ως έγινε χρονώ,

ένα Μαρτιάτικο αυγινό,

—μόλις το θρόνο είχε πάρει—

γύμνωσε ξάφνου το σπαθί

και τέτοια λάμψη είχε χυθεί

πα στη λεπίδα του, που λες

αρχάγγελος απ' τις ψηλές

τις σφαίρες εκατέβηκε

να διαλαλήσει αιώνια ανοιξη

κρατώντας μυγδαλιάς μακρύ κλωνάρι...

Κι ως ξαναχάραξε τα σύνορα

με τούτο το σπαιδί το γυμνωμένο,

και στο λαό του ξαναγύρισε,

του φάνηκε τον ήβρε αρφανεμένο,

κι απ' τ' άλογό του ξεπεζεύοντας

που όλα το ζώνανε τα πλήθη,

δεν ετραβήχτη στο παλάτι του,

μηδέ στις δάφνες πάνω αποκοιμήθη,

μα βλέποντας τριγύρα του

άντρες, γυναίκες κ' έρμημα παιδιά καθώς επέρνα,

στης Πόλης τα σοκάκια τράβηξε

και μπαίνοντας στην πιο φτωχιά ταβέρνα,

(αντιστροφή)

(Ο λαϊκός τραγουδιστής μ' όλα μαζί τα παληκάρια τώρα)

αντάμα με τον Πετρωνά

πιάνει κρασί και τους κερνά,

κι όλοι ως για νέα μεταλαβιά

κρατάν μισάνοιχτα τα χείλη,

γιομίζει ο νους τους από φως,

πίνει ο στραβός, πίνει ο κουφός,

πίν' η αδελφή, πίν' ο αδελφός,

πίνουν οχτροί και φίλοι...

(στροφή)

(Ο λαϊκός τραγουδιστής και πάλι μόνος)

Κ' είταν ως μέσα στο ναό...

Κι άξαφνα απ' όλο το λαό

που 'χε κεράσει,

ξεχύθη μια φωνή μαζί,

(Ο λαϊκός τραγουδιστής μ' όλα μαζί τα παληκάρια)

«Να ζει ο λεβέντης μας, να ζει

και να γεράσει!»).

Ο ΛΑΪΚΟΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ (και πάλι μοναχός)

Κ' έπειτα γίνηκε σιωπή.

Κανείς δεν είχε τι να πει...

Μα ακούονταν σιγανές λαλιές,

σα να τιτίβιζαν φωλιές

μέσ' από δάση...

(Μικρό διάλειμμα όπου τα παληκάρια παίζουν μόνα τους τους ταμπουράδες)

* Μπροστά στον σφετεριστή αυτοκράτορα Βασίλειο τον Α' ο χορός των παληκαριών του Διγενή τραγουδά για τον αδικοχαμένο βασιλιά Μιχαήλ. Γραμμένο στα 1948, στη διάρκεια του εμφυλίου, το επαναστατικό αυτό από δρασκευτική και πολιτική άποψη έργο συνδυάζει δύο μεγάλες αγάπες του ποιητή: την τραγωδία και την δημοτική παίηση.